CİLT 13

2 DERGİ BİR ARADA

Tarkan

erdalIII

KDV DAHİL 8000 LİRA

KARA MURAT

erdalll

2 DERGİ BİR ARADA

Tarkan

10 HAZİRAN 1992

SAYI: 13

KDV DAHİL
2000 LİRA

KARA MURAT

KARDEŞ KANI

Bu Sayıda başladık

ÖZET: Muthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

AŞK ve KAN

Kara Murat'ın yüzü ve bakışları bulandı, sinirli bir gülüşle:

- Zahmet etme, biz buradan çıkmasını biliriz, dedi. Hele senin işini bitirelim de...

Öldürülen ağabeyi, derileri yüzülen arkadaşları şimdi hep bir olmuş, çevresinde dönüyor, "Öcümüzü al Murat! Öcümüzü al!" diye haykırıyordu sanki...

Delikanlı, gözleri yaşla dolu:

- Alacağım, alacağım! diye inledi.

Sonra o hırsla Voyvoda'nın çizmelerini çıkardı, adamı kucaklayıp ayağa kaldırarak duvar dayadı.

Voyvoda sadece inliyordu... Direnme gücü bitmişti.

Kara Murat, onun çıplak ayaklarının üstüne topuğu ile korkunç bir darbe indirdi. Voyvoda'nın parmak kemikleri çatırdadı, sonra ezilip hurdahaş oldu... Ağzından canhıraş bir feryat daha fırladı.

Kara Murat onu bıraktı, adam yere yığıldı.

Tavanda alev alev yanan bir parça yanlarına düştü.

Kara Murat o tarafa bakmadı bile..

- Sen hayatın boyunca hep kafa, kol, bacak kırdırdın, adam kazıklattın değil mi? Hazırlan öyleyse... Şimdi ben de senin bütün eklem yerlerini bir bir kıracağım. Bakalım, masum insanları parçalatmak nasıl bir işmiş!

Kara Murat artık intikamdan başka bir şey düşünmüyordu... Geri geri çekilerek, ölüm mahkûmunun biraz kendisine gelmesini bekledi.

Sonra gidip Angela'nın önünde durdu:

- Ona bu işkenceleri yaptığım için kendimden utanıyorum Angela, dedi. Ama yemin ettim... Onu işkenceler içinde ölüme mahkûm ettim. Eğer bunu yapmazsam, ağabeyimin, öteki Türklerin, bütün aziz ölülerin ruhları beni ömrümce rahatsız edecek.

Angela tatlı tatlı gülümseyerek:

- Devam et Murat! Bu canavar için yaptıkların az bile, dedi. Sonra uzanıp, delikanlıyı sevgiyle öptü.

Voyvoda içinde bulunduğu hazin duruma rağmen bu sahneyi gördü, içi burkuldu. Kendisini hayatında hiç bir kadın böyle sevgiyle öpmemişti...

Yıllarca kendisinden uzak durmaya çalışan, kaçmak isteyen, bütün aşk fısıltılarına omuz silkip duygusuzca davranan şu kadın, şimdi Kara Murat'a nasıl da sıcak bir sevgiyle sokulup, onu öpüyordu.

Voyvoda, bedenindeki bütün acıları unuttu, ruhunu derin bir sızı kapladı. Güçlükle doğruldu:

- Allah belânızı versin! diye haykırdı.

Ölümün eşiğinde olmasına rağmen, sevdiği kadının, bir başka erkeğe sarılması Voyvoda'yı sarsmış, Angela'nın kendisine hiç böyle yaslanmamış olduğunu düşünerek içi burkulmuştu...

Hayatınının son anında, yüzlerce, binlerce insanı öldürdüğünü, fakat, hiç bir kadını kendisine bağlayamadığını düşündü. Sevgi kazanmanın, öldürmekten daha güç olduğunu anladı.

Gerçek büyüklük, öldürmek, kan dökmek değil, sevmek ve sevilmekti...

Voyvoda bunları düşünerek düşmanını kıskandı, gözlerini kapayarak acı acı uludu.

Kara Murat bilmeden adamı en zayıf yerinden vurduğunu anlayark gülümsedi. Sonra ona doğru yürüdü. Voyvoda titreyerek gözlerini açtı:

- Sevgilimi elimden aldın! Sarayımı yaktın!... Bari canıma kıyma! diye hıçkırdı.

Delikanlı durdu. Ne yapacağını düşünür gibiydi. Bir dakika... İki dakika... Üç dakika...

Adam, deli gibi bakan gözlerini Kara Murat'a dikmişti... İri ter damlaları, korkudan bembeyaz olan yüzünden akıyordu.

Kara Murat birden kararını verdi, eğildi, Voyvoda'yı belinden kavrayarak kaldırdı.

Salonun köşesinde, iki sandalye arasına sıkışmış olan bir kılıç dimdik duruyordu.

Bu kılıç dövüşme sırasında Voyvoda'nın elinden fırlayan uzun ve enli kılıçtı.

Büyük bir rastlantı ile iki iskemlenin arasına girerek kabzası yere dayalı, dimdik kalmıştı.

Voyvoda kılıcı görünce, başına gelecekleri anladı; kıvranmaya başladı:

- Yapma! Yalvarırım yapma! Acı bana!

Fakat Kara Murat ona acımadı, götürüp, büyük bir kinle kılıcın üzerine oturttu.

Sivri çelik, eti deldi, Voyvoda'nın altından girip bütün organlarını parçaladı.

İlikleri donduran korkunç bir çığlık, yangının çatırdılarına karıştı.

Voyvoda'nın gözlerinden ıstırap fışkırdı.

Binlerce adamı kazıklatan tarihin en büyük canavarı, sonunda keskin bir kılıcın üzerine oturarak aynı akıbete uğramıştı.

Kara Murat öcünü almış olmanın rahatlığıyla tepeden tırnağa ürperdi:

- İşte buldun belânı Voyvoda! dedi.

Delikanlının kalbi, büyük bir yükten kurtulmuş gibi hafiflemişti.

Voyvoda titriyor, çırpınıyor, can çekişiyordu.

Gözleri korkunç acının etkisiyle dışarı fırlamıştı.

Yüzünün çizgileri gerilmiş, suratını ölüm ifadesi kaplamıştı. Köpüren ağzından kan akıyordu...

Angela koşarak Kara Murat'ın yanına geldi, onu kolundan çekerek bağırdı:

- Alevler her yanı sardı, kaçalım!

Kara Murat ona dik dik baktı.

- İstersen sen git. Ben bu herif ölünceye kadar bekleyeceğim.

Angela şaşkın ve endişeli:

- Fakat ölmesi en az yarım saat sürer, dedi.

Kara Murat buz gibi bir sesle tekrarladı:

- Bekleyeceğim!

Angela korku ile mırıldandı:

- Tanrım... Yanacağız!

Tavan büyük bir çatırtıyla çöktü. Kara Murat Angela'yı belinden kavrayarak yana çekti.

Az önce bulundukları yere düşen ateş parçaları halıyı tutuşturdu. Alevler sandeylerin bacaklarından tırmanıp, Voyvoda'nın elbiselerine geçti.

Voyvoda, daha hiselerini kaybetmemişti. İçine giren kılıcın acısına, yanan etlerinin sancısına karıştı... İnledi...

Yanık bir et kokusu salonu kapladı.

Kara Murat, Voyvoda'ya iğrenerek baktı.

Voyvoda nın yüzü korkunç bir acı ile kasılmıştı. Ağzından garip iniltiler çıkıyordu.

Kara Murat birden kararını vererek:

- Bu kadar acı çektiğin yeter! diye mırıldandı.

Atıldı, Elindeki keskin kılıcı adamın gırtlağına dayadı, bir vuruşta başını gövdesinden ayırdı.

Uzun bir kan sütunu fıskıye gibi fışkırdı.

Kara Murat, Voyvoda'nın gözleri yuvalarından fırlamış kesik başını kılıcının ucuna geçirdi. Angela'yı elinden tutarak alev alev yanan salondan çıktı.

Kapıda Mihail hâlâ sabırla onları bekliyordu.

Kara Murat'ı görünce gözleri sevinçle parladı.

- Herifin hesabı tamam ha? Amma da uzun sür-

dü! diye gevrek gevrek güldü.

Dehşetli alevler, koridorları da sarmıştı.

Üçü birden, merdivenlere doğru ilerlediler.

Alevlerin üzerinden, dumanların içinden sıçrayarak geçip aşağıya inmeye başladılar.

Herkes yagınla meşgul olduğu için, kimse onlara bakmıyordu bile... bir süre sonra elbiseleri, kaşları ve saçları yanmış bir halde soluk soluğa avluya vardılar.

Bu sırada avluya bakan pencerelerden birinden, saçları darmadağınık olmuş, gözleri yuvalarından fırlamış, çehresi korkunç bir kadın:

- Öldürün! Yakalayın! Tepeleyin! diye bağırmaya başladı. Bu kadın Kraliçe Luçya idi.

Aldığı korkunç bir kılıç yarasına rağmen ölmemiş salonda olanların büyük bir kısmını göz kapakları arasından izlemiş, sonra sürüne sürüne pencereye kadar giderek çığlık çığlığa haykırmaya başlamıştı.

Avluda bulunan sekiz-on kadar muhafız, kraliçenin sesini tanıdılar.

Elbiseleri yarı yarıya yanmış olan üç kişinin atlara doğru koştuğunu görünce hemen onları kuşattılar...

Kara Murat gözlerinden şimşekler saçarak:

- Açılın! Çekilin! Tepelerim hepinizi! diyerek gürledi.

Muhafızlar kılıçlarını kaldırarak saldırmak üzere iken dehşetle durdular:

- Voyvoda'nın kellesi...

- Ölmüş! Öldürmüşler onu!

- Kafasını kesmişler!

Bu sırada kraliçe pencerede hâlâ bağırıyordu:

- Ne duruyorsunuz alçak herifler? Vurun. Öldürün hepsini!

Muhafızlar bu emirle kendilerine geldiler. Şimdi sarayın hâkimi kraliçe idi. Şu halde onun gözüne girmeliydiler. Küfürler savurarak atıldılar...

Kara Murat, üzerinde Voyvoda'nın kellesi bulunan kılıcı Angela'nın eline sıkıştırdı.

Sonra, iki silâhı olan Mihail'in attığı palayı havada yakaladı.

İki arkadaş, ileriye doğru atıldılar.

Havada ışıklı daireler çizen geniş pala ve uzun kılıç etrafa kan ve et saçtı. Kafatasları parçalanan, kolları kopan muhafızlardan sağlam kalanlar çil yavrusu gibi dağıldılar... Kara Murat:

- İleri! İleri! diye bağırıyordu.

Nihayet atların bulunduğu yere ulaştılar.

Mihail, peşlerini bırakmayan son muhafızı da kılıcıyla ikiye böldükten sonra:

- Önümüz açık artık, dedi.

Bu sırada, Kraliçe Luçya'nın bulunduğu pencereyi korkunç alevler sardı, genç kadının elbiseleri tutuştu. İlikleri donduran bir ölüm çığlığı kulakları tırmaladı.

Atlara binip, ardına kadar açık olan büyük kapının önüne geldikleri zaman, avluda on beş-yirmi kadar muhafız ve hizmetçinin toplandığını gördüler...

Ama bunların hiç biri onlara hücum etmiyor, dehşetten büyüyen gözlerle Kara Murat'ın kılıcının ucundaki kelleye bakıyorlardı.

Büyülenmiş gibiydiler.

Efendilerin ölümüne, tarihte eşine rastlanmayan canavarın yok oluşuna inanmıyor gibiydiler.

Kara Murat onların bu halini görünce,gürerkek sesiyle meydanı çınlattı:

- Benim adım Kara Murat'tır.. Türk'üm... Kazıklanan insanların öcünü almak için köle kılığına girdim... İşte ondan kurtuldunuz. Bunun için ölülere söz vermiştim. Bir Türk her zaman sözünde durur. Hoşçakalın beyler!

Kara Murat, atının başını dışarıya doğru çevirdi. Angela ile Mihail de aynı hareketi yaptılar.

İşte o anda umulmadık bir şey oldu.

Avluda biriken insanlardan acayip bir çığlık

yükseldi.

Bu coşkun bir sevinç çığlığıydı.

Birden hora tepmeye başladılar.

Evet, Voyvoda'nın ölümü hepsinin üzerinde önce şok etkisi yapmış, sonra bu coşkun bir bayram sevincine dönmüştü.

Nerede ise, koşup Kara Murat denen Yiğit Türk'ün ayaklarını öpeceklerdi.

Fakat o, yanında sevgilisi ve arkadaşıyla çoktan uzaklaşmış, üç atlı gecenin karanlığı içinde kaybolmuştu... Yıllar sonra tarihçiler bu olaydan şöyle bahsettiler:

"Köle kılığına girmiş bir Türk, insaniyetin lekesi ve belâsı olan bu canavardan yeryüzünü ebediyen kurtardı. Voyvoda'nın kesik başını Türkler köy köy, şehir şehir dolaştırdı. Kazıklı Voyvoda'nın öldüğünü duyan her yerde bayram yapıldı. Türkler onun ölümünden sonra Eflak'ın tam sahibi oldular."

BU MACERANIN SONU

Fatih Sultan Mehmet birden şaşırdı, yüzünün çizgileri gerildi gözlerinden ateş saçarak kükredi:

- Nee? Doğru mu söylediklerin?

Sadrazam Mahmut Paşa, anlattıklarının padişahı bu kadar kızdıracağını ummamıştı.

Bütün yürekliliğine rağmen, bu öfkeli kasırganın, bu fırtınanın önünde korkudan titreyerek hareketsiz kaldı.

Fatih'in bakışlarında şimşekler kıvılcımlanıyordu. Sesi gök gibi gürledi:

- Nasıl olur bu Mahmut?

Sadrazam Mahmut Paşa'nın kalın kaşlarının gölgelediği zeki gözlerinde, üzücü bir haberi padişaha bildirmenin sıkıntısı vardı... Biraz titreyen sesiyle:

- Duyduklarımı, öğrendiklerimi söylemek borcumdur Sultanım, dedi.

- Demek, Sırbistan'da bir kardeşim yaşıyormuş.

Demek Osmanlı tahtında hak iddia ediyormuş?

- Şu anda etmese bile, ileride edecek Sultanı... Sırp Kralı George Brankoviç, Macar Kralına bir elçi yollayarak, Davut adındaki Osmanlı Şehzadesi'nin kendi elinde bulunduğunu, bu şehzadeyi Türklere karşı kullanmak için para ve asker yardımına ihtiyacı olduğunu bildirmiş...

Fatih bir an dalgın kaldı, sonra ağır ağır konuştu:

- Demek bu sahte şehzadeyi kışkırtarak ülkemde bir iç savaş çıkartmak istiyorlar.

Sadrazam Mahmut Paşa kederli bir tavır takındı, söyleyeceği sözlerin, Padişah üzerinde yıldırım etkisi yapacağını biliyordu. Korku dolu bir sesle:

- Galiba şehzade sahte değil Sultanım.. dedi.

Bu söz, Fatih'in müthiş bir öfke ile sarsılmasına sebep oldu.

Birden kaplan gibi atılıp Mahmut Paşa'nın sakalından tuttu, koca sadrazamı şiddetle sarsarak haykırdı:

- Ne demek istiyorsun Mahmut?

- Mahmut Paşa rengi uçarak tekrarladı:

- Bu şehzade sahte değil galiba, dedim.

Fatih Sultan Mehmet daha da içerledi, Mahmut Paşa'yı birkaç kere sarstı, silkeledi.

Paşa, efendisinin karşısında bir heykel gibi kımıldamadan duruyordu. Gözlerini kapamış, sararmıştı...

Bizanslı tarihçi Kalkondil bu olayı anlatırken, "Çöplükten ipekli sedirlere yükselen köleler için padişahtan tokat yemek utandırıcı bir şey değildir, belki şereftir" diyor...

Oysa, çok cesur ve mert bir insan olan Mahmut Paşa'nın bu herekete dayanması "Şereflenmek" duygusundan çok, padişaha olan derin saygısı ve inanıl-

maz bağlılığındandı...

Bir süre sonra Fatih'in öfkesi yatıştı, fırtınalı bir deniz gibi karışan yüzü yavaş yavaş eski haline geldi. Ağır ve içe işleyen bir sesle:

- Anlat, dedi. Neden sahte olmadığını anlat!

Uğradığı hakaretlere rağmen yılmayan Mahmut Paşa'nın gözlerindeki pırıltı, bu adamın bitmez tükenmez azmini ve iradesini ortaya koyuyordu. Fikirlerini açıkça söylemekten onu kimse vazgeçiremezdi. Kesin bir dille üsteledi:

- Sırp Kralı George Brankoviç'in elinde bulunan bir belge Şehzade Davut'un babanız Sultan Murat Hanın oğlu olduğunu ispatlıyor!

- Yani kardeşim olduğunu öyle mi?

- Evet!

- Nasıl bir belge bu?

- Babanız Sultan Murat'ın ölümünden sonra onun en genç karısı olan Sırp Prensesi Marya'yı ülkesine geri yollamıştınız...

Fatih, babasının son karısı ve kendisinin üvey annesi olan o genç kadını hatırladı:

- Evet! Marya Sultan'ı, babası Sırp Kralı George Brankoviç'in yanına göndermiştim. Ona büyük bir maaş bağlamış, zengin hediyelerle gönlünü al-

miş bulunuyor..

Fatih bir an dalgın dalgın kaldı. Sonra ağır ağır konuştu:

- Yaa? Demek mesele bu. Şimdi daha iyi anlıyorum. Bu hesaba göre çocuğun şimdi yirmi yaşlarında olması gerekiyor...

- Evet!

- Peki nasıl ispat edecekler bu çocuğun Osmanlı

mıştım. Son nefesine kadar babamın yanından bir saniye bile ayrılmamış, fedakârca ona hizmet etmişti...

Mahmut Paşa'nın yüzünde derin bir acı ifadesi belirdi:

- İşte, Marya Sultan Edirne'den ayrıldığı vakit, Sultan Murat'tan hamile imiş. Bir süre sonra doğurmuş ve uzun zaman bu sırrı saklamış... Fakat şimdi durumu babası Sırp Kralı Brankoviç öğren-

tahtının varislerinden olduğunu?

Mahmut Paşa bitkin bir halde mırıldandı:

- Üvey anneniz Marya Sultan, babanız ölüm döşeğinde iken ona bir belge yazıp imzalatmış. Sultan Murat bu belgede, ülkesinin bir kısmını, yeni doğacak çocuğuna bıraktığını vasiyet ediyormuş...

İş gittikçe daha büyük bir önem taşımaya başlıyordu. Bu çocuk ve bu belge Türk düşmanlarının elinde öldürücü bir silah olabilirdi...

Osmanlı İmparatorluğu'nun başına nasıl bir belâ çıkarabileceklerini düşünen Hıristiyan devletler, elbette bu şehzadeye destek kesilecekler, yeni bir iç savaş çıkartacaklardı.

Parçalanan, ikiye bölünen bir ülkenin hali ise çok kötü olurdu.

Babasının zamanından beri kendisine, diş bileyen bir sürü fırsatçı, elbette Şehzade Davut'un yanına geçmekte tereddüt etmeyecekti.

Sırp Kralı, genç hükümdarı tam can alacak yerinden yakalamıştı.

Fatih, acı acı eski kardeş kavgalarını hatırladı.

Yıldırım Beyazit'in ölümünden sonra şehzadeler arasında çıkan taht mücadelesi Türk ülkesini sarmış, dağılmanın, yok olmanın eşiğine kadar getirmişti.

On yıl süren iç savaşta, Türk Türk'ü kırmış kardeş

kanı oluk gibi akmıştı.

Şimdi, arka arkaya yaptığı fetihlerle Hıristiyan dünyasını paramparça eden, İslâmın kılıcını Belgrad kapılarına kadar götüren Fatih Sultan Mehmet'e, bir erkek kardeşi olduğu ve karşısına çıkarılarak Türk ülkesini parçalamak isteyecekleri haber veriliyordu.

Padişahı öfkelendiren bu olmuştu.

Oysa, ülkeyi sarsan iç savaşları önlemek amacıyla Edirne'de tahta çıktığı gün, henüz kundakta olan biricik kardeşi Şehzade Ahmet'in saraydaki hamamın kurnasında boğdurmuştu... Minik şehzadenin cesedi. Küpeli Sultan Camii'nin bir köşesindeki küçük mezarda yatıyordu.

Devletin birliğini korumak için buna mecburdu.

Şimdi, bir başka kardeş çıkıyordu karşısına...

Hem de, gerçek mi, sahte mi olduğu kesinlikle bilinmeyen bir kardeş...

Kaşlarını çattı, şimşek saçan gözleriyle çevresine bakındı, sert bir hareketle elini önündeki masanın üstüne indirdi:

- Anlaşılan, mertçe dövüşerek yıkamadıkları Türk ülkesini, böyle çirkin oyunlarla, mahvetmek istiyorlar. Buna asla izin vermeyeceğim! diye haykırdı.

Hemen bir toplantı düzenledi.

Padişah, bu vezirler toplantısında vezir olmayan birini, Kara Murat'ı da çağırmıştı.

Mahmut Paşa, Sırbistan'daki casuslarından elde ettiği bilgileri vezirlere anlattı.

Hepsi dehşet içinde kalarak bir ağızdan haykırdılar:

- Bu belgeyi ve çocuğu yok etmek lâzım...

Yalnız Kara Murat bir şey söylememişti.

Her zamanki sakin ve soğukkanlı haliyle vezirlerin şaşkınlığını seyrediyordu.

Fatih, Kara Murat'a bakarken içinden "Eğer isteseydi, şimdiye kadar onu çoktan vezir yapardım" diye düşündü...

Fakat Kara Murat her seferinde "İstemem ulu hünkâr! Paşalık da, vezirlik de istemem! Saraya kapanırsam, paslanırım, körlenirim!" demişti.

Kara Murat, koca Fatih'i kendisine hayran bırakan tek insandı belki de...

Padişah gözlerini ona çevirerek sordu:

- Sen ne dersin bu işe Kara Murat?

Kara Murat sakin, fakat saygı dolu bir sesle cevap verdi:

- Vezirleriniz doğru söylüyor derim ulu hünkâr. O belgeyi ele geçirmek gerek. Bir yabancının elinde, bir çocuğun Osmanlı tahtının varislerinden olduğunu bildiren bir belgenin bulunması son derece tehlikelidir... Koca ülkeyi bir çırpıda ikiye bölebilir.

Fatih, gözlerini vezirlerinin üzerinde dolaştırarak sordu:

- Bu işi başarabilecek güçte ve cesarette bir adamınız var mı!

Vezirler, sanki önceden anlaşmışlar gibi Kara Murat'a döndüler:

- Kara Murat başarır devletlûm!

Savaş alanlarında büyük ün yapmış bu adamların, kendisine karşı duydukları güven Kara Murat'ı çok duygulandırdı.

Vezirlerin sözlerinde ve bakışlarında açık övgü vardı.

Delikanlı sıkılarak başını öne eğdi.

Çünkü hayatta hoşlanmadığı bir şey varsa, o da yaptığı işlerden dolayı yüzüne karşı övülmesiydi.

Fatih, keskin bakışlarını Kara Murat'ın gözlerine dikti:

- Evet! Bu senin görevin Kara Murat! Benim soyumdan geldiğini iddia eden bir kimsenin, bu ülkenin başına çorap örmesine izin veremem. Ben senden, o sahte şehzadenin başını ve babamın ölüm döşeğinde kendini bilmeden imzaladığı o belgeyi istiyorum.

Kara Murat hafifçe başını eğdi:

- Ferman hünkarımındır!

Fatih memnunlukla gülümsedi:

- Bu iş, savaş kazanmaktan daha zor! Allah yardımcın olsun! Yanına dilediğin kadar adam ve dilediğin kadar para al!

Kara Murat hayretle başını kaldırdı... Gözlerinde saf bir şaşkınlık ifadesi belirmişti...

- Parayı anladım, bazı kapıları açmak için kullanmak gerek. Fakat adamı ne yapayım ulu hünkâr?

Fatih de şaşırdı:

- Yoksa bu işi tek başına yapmayı mı, düşünüyorsun?

DEVAMI GELECEK SAYIDA

Tarkan

YAZAN ve ÇİZEN: Sezgin Buruk

HONORIYA'nın YÜZÜĞÜ

Prenses Honoriya taş merdivenlerin sonuna gelince başından kukuletasını çıkardı. Oradakiler prensesin konuşmasını heyecanla beklediler... Nihayet prenses..

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ •

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ •

Prenses Honoriya büzeni Stella ile beraber arenadaki ocasına yerleşti. Halk Honoriya'yı görünce onu çılgınca alkışladı.

EVDOKSİYA ŞİMDİ HIRSINDAN DELİYE DÖNMÜŞTÜR STELLA.

HALK ONLARI İSTEMEDİĞİNİ AÇIKÇA BELLİ EDİYOR HONORİYA. BENDE BİRAZ SONRA MEYDANA ÇIKACAK OLAN TÜRK'Ü MERAK EDİYORUM.

EVET STELLA, BENDE ONU DÜŞÜNÜYORUM. ONUN, ONUN DÖĞÜŞÜ KAZANMASI İÇİN DE DUA EDİYORUM. BİZE LAZIM O STELLA!

Az sonra boru sesleri Arenanın yüksek taş duvarlarını çınlatırken giriş kapısının demir parmaklığı ağır ağır kalktı. Çift sıra halinde dizilen gladiyatörler meydanın ortasına doğru ilerlediler. Onların ortaya çıkışını gören muazzam kalabalıktan müthiş bir çığlık ve alkış sesleri yükseldi.

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ •

Gladiyatörler başta dev zenci Kombo ve ünlü korsan Kandilis olduğu halde arenanın ortasına gelince silahlarını kaldırıp bağırarak İmparatoru selamladılar.

Fakat yalnız Tarkan gladiyatörlerin bu aranevi selamına iştirak etmedi. Degil ağzını açıp bağırmak elinde ki kılıcı bile oynatmadı.

BİRAZ SONRA BURADA ÖLECEK OLAN BİZLER YÜCE İMPARATORU SELAMLARIZ!.

Tarkanın bu davranışı tribünlerdeki binlerce insanın gözünden kaçmadı.

ŞURAYA BAK CİNO. BU TÜRK İMPARATORU SELAMLAMADI.

VAY CANINA!

EVDOKSİYA ŞU KÜSTAH ADAMA BAK. BENİ SELAMLAMADI. LİSİYUS NERDEN BULDUN BU YABANİ ADAMI.

!?

!

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜGÜ •

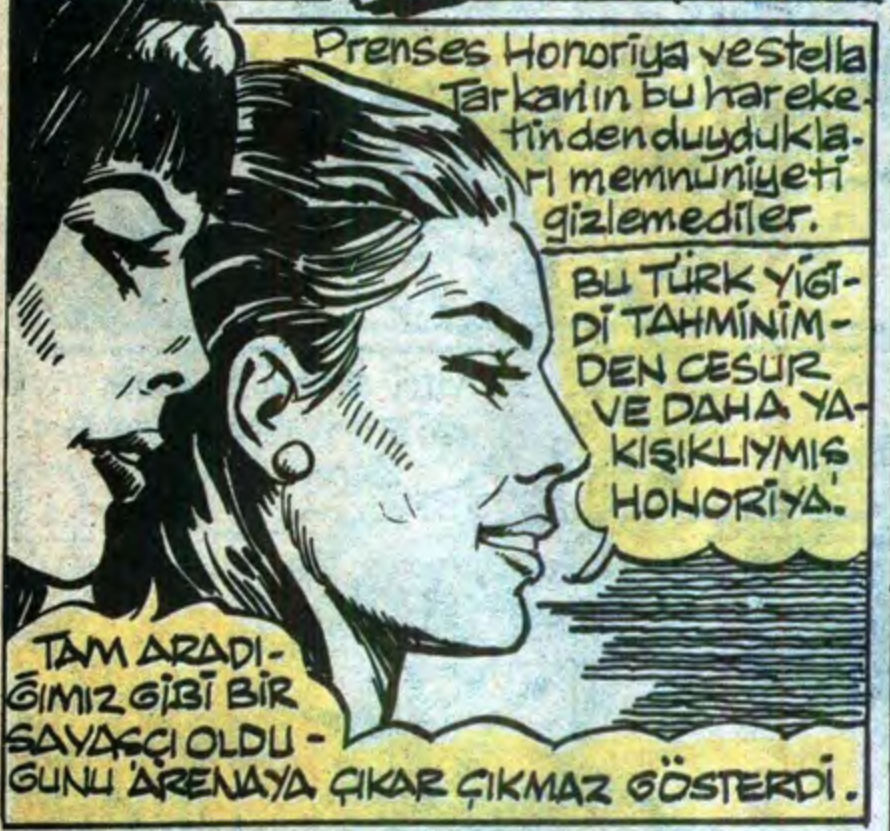

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ •

Dev zenci Kombo müthiş bir kın güttüğü Tarkanla nihayet karşı karşıya kalmıştı. Fakat, Tarkan'ın kalkansız döğüse girmesi onu şaşırttı.

ELİNE BİR KALKAN ALIP ÖYLE KARŞIMA ÇIK! BUNUN İÇİNDE SANA VAKİT BIRAKIYORUM HAYDİ!

BU KADAR SEYİRCİ KARŞISINDA KALKANSIZ BİRİYLE DÖĞÜŞMEYİ GURURUNA YEDİREMEDİĞİN ANLAŞILIYOR. FAKAT, KOCA TAŞI KAFAMA İNDİRMEK İSTERKEN HİÇTE BÖYLE DÜŞÜNMÜYORDUN. İŞTE, SANA KARŞI TEK BİR KILIÇLA DÖĞÜŞECEĞİM. HAYDİ KOMBO!

Birden Kombonun korkunç kahkahası arenayı inletti..

HAH HAH HAAA!.. DEMEK ELİNDEKİ TEK KILIÇLA BANA MEYDAN OKUYORSUN HA!..

..ve arkasından hemen harekete geçip, elindeki ağı Tarkan'a doğru savurdu..

...ŞİMDİ SENİ BALIK GİBİ YAKALIYACAĞIM AL!...

TARKAN • HONORIYA'nın YÜZÜĞÜ •

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ •

İri vücudlu korsan Kandilis bütün ağırlığıyla Ferronun üzerine yüklenip, kalkanını onun demir kaskına dayadı. Ferronun artık kendini korumasına vakit kalmamıştı..

..Kandilis'in elindeki kısa kılıcın birden havaya kalkıp parladığı görüldü.

Seyirciler Kandilisten böylesine ani bir hücum beklemedikleri için şaşkına dönmüşlerdi.

ŞURAYA BAKIN!.

EYVAH FERRO GİTTİ!..

Kandilis'in kılıcı Ferronun demir kaskını başından koparıp alırken Ferro acı bir çığlık atarak geriye devrildi. Tribünlerdeki halk neticeyi görebilmek için birden büyük bir gürültüyle ayağa fırladı..

AHH!..

DEVAMI GELECEK SAYIDA

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ •

KAZAR

Cennette bir yabancı

Kazar, çocukluğundan beri ormanda yaşamaktadır. Kız arkadaşı Şanna ise, hayvanat bahçesinde veteriner olarak çalışırken, sekiz yıl önce o da şehir hayavatını terkederek ormana gelmiştir...

EVET FERDİ. ÇOK İYİ DURUMDAYIZ.
HAVAALANINA NE KADAR VAR.
BEŞ DAKİKA KADAR. ACELE ETMEYİN.

YETER ZABU! KAMUFLE-MİZİ YİYORSUN...

ŞANNA'NIN YÜZÜ SOĞUK BİR MAS-KE GİBİYDİ...
MERAK ETME BEBEĞİM. SENİ BURADAN KURTA-RACAĞIM. SÖZ!-

AMA FERDİ, HAVALANI GİRİŞİNDE DURUNCA...
CONLAN HAVAALANI
NASILSIN MEMUR BEY? HAFTALIK BALI-ĞIMI GETİRDİM...
GEÇE-BİLİRSİN...

NEDEN BİLİNMEZ, O ANDA ŞANNA GÖZLERİ-Nİ AÇIVERMİŞTİ...
ŞANNA! KORKMA BEBEĞİM. BENİM. KA-ZAR!..

YALANCI! SEN KA-ZAR DEĞİLSİN! KA-ZAR ÖLDÜ!
KA-ZAR... UMP!..
SUS BEBE-ĞİM, DUYA-CAKLAR!..

BIRAK BENİ!.. SEN ÖLÜSÜN..! ÖLÜ..!
BU DA NE?

ÜZGÜNÜM MEMUR BEY AMA GİTMELİYİM.

ŞANNA, KAZAR'I YUMRUKLARKEN FERDİ, KAMYONU HIZLA İÇERİYE SOKTU...
HEY! DUR..!
ÖLÜ! ÖLÜ! ÖLÜ..!
ŞANNA! LÜTFEN DİNLE!

BUNU YAPMAK İSTEMEZDİM, AMA..
AAH!
WHAP!

AZ SONRA KAMYON, ÖZEL BİR UÇAĞIN YANINA GELEREK DURMUŞTU.
BU SOĞUK HAVA UÇAĞI DEĞİL, AMA İDARE EDİN.
SAĞOL FERDİ...

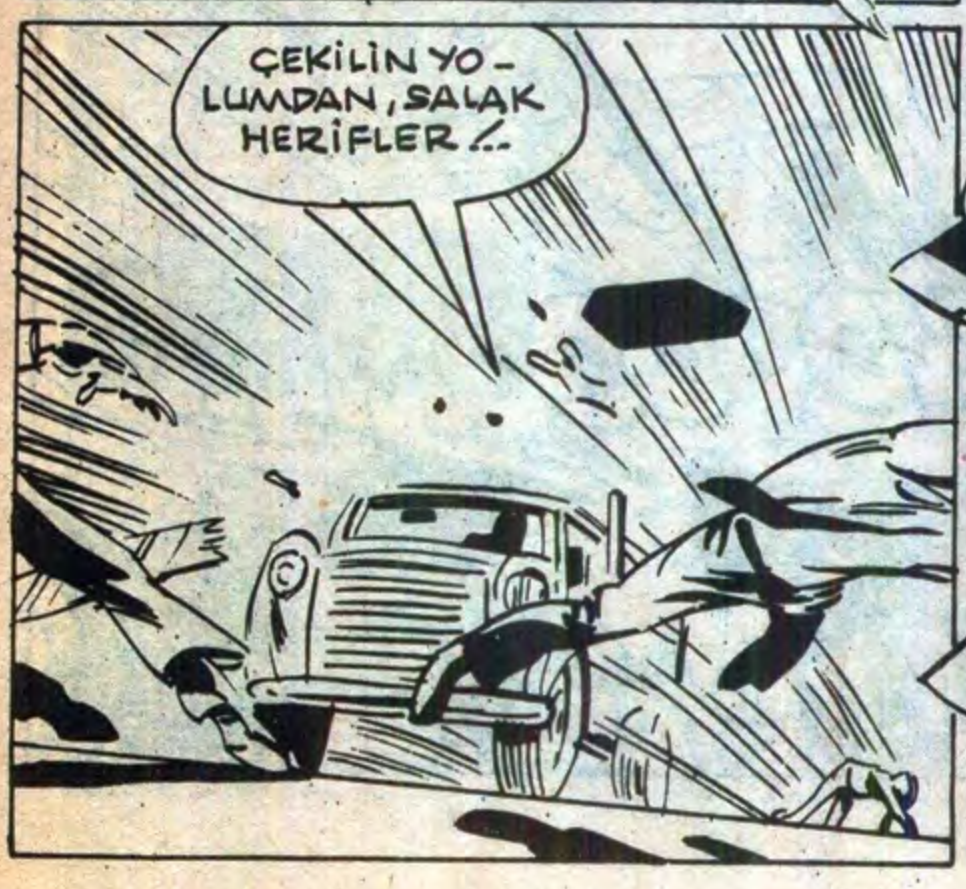
ÇEKİLİN YOLUMDAN, SALAK HERİFLER!..

BU YANDAN ZABU...
TEK BAŞINA UÇABİLECEĞİNE İNANIYORMUSUN, BİLLİ?..
EVET BABA...YÜZLERCE KERE....

AFEDERSİNİZ BAYIM, AMA YOLCUNUZ VAR...
SİZ GİDEBİLİRSİNİZ ÇOCUKLAR.
VAY BE!..

İNİN UÇAĞIMDAN! KENDİNİ NE SANIYORSUN SEN?..

ZABU!..
AT ONU!..

ZABU, BU SES TONUNU ÇOK İYİ TANIRDI...
HEMEN DAVRANDI.
HEY!..

VAY BE BİLLİ... BABANIN VERDİĞİ UÇUŞ DERSLERİ HİÇ BU KADAR HEYECANLI OLMAMIŞTI.
EVET.

BU UÇAĞI YERDEN KALDIRABİLİR MİSİN SEN?
ELBETTE.
KALDIR

WHOOOOOMM!

BİRKAÇ KEZ YAKIT YENİLEDİKTEN SONRA VAHŞİ ORMANA VARDILAR. BİLLİ, BU BİRKAÇ GÜN ZARFINDA İYİCE PROFESYONEL OLUP ÇIKMIŞTI. AMA KA-ZAR GİDEREK ZAYIFLIYOR, ŞANNA İSE DAHA DA BETER BİR HALE GELİYORDU...

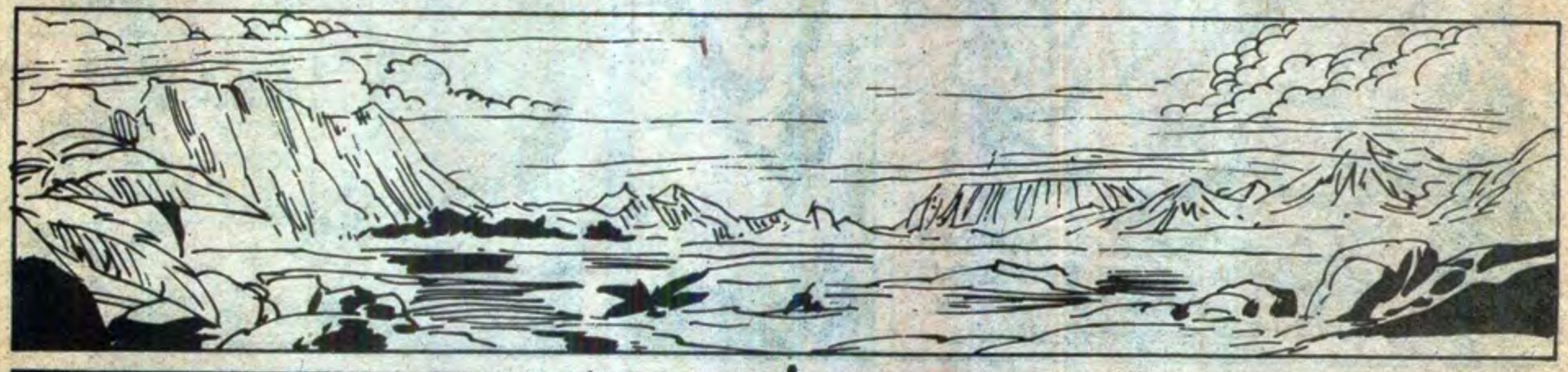

SANA HAYATINI KAZANDIRAN O MAKİNENİN ETKİSİ GEÇİCİ, KA-ZAR. BİR HAFTAYA VARMADAN ÖLECEKSİN...

LANET OLASI RAMONA!

HEY, BAY KA-ZAR! İYİ MİSİN? ARTIK ATLAMANIZ GEREKİYOR. ŞUNU BİLİN Kİ BİZİ KAÇIRMANIZ HARİKA OLDU!

ŞEY... YANİ...

YANİ KORKUNÇ OLDU...

SENİN BAYAN KÖTÜ DURUMDA SANIRIM...

ARTIK GİTMELİYİZ. BİLLİ İLE SEN AYNI YOLDAN DÖNEREK EVE GİDERSİNİZ...

EVE Mİ?.. EVE GİTMEK İSTEYEN DE KİM?

AZ SONRA KA-ZAR KUCAĞINDA ŞANNA OLDUĞU HALDE PARAŞÜTLE İNİYORDU...

ZABU'YU DA UÇAKTAN ZORLA İTMEK ZORUNDA KALMIŞLARDI...

AZ SONRA...

BAŞARDIK BEBEĞİM. EVİMİZE DÖNDÜK.

ŞU ANDA BENİ ANLAMADIĞINI BİLİYORUM ŞANNA, AMA SENİ İYİLEŞTİRECEĞİME SÖZ VERİYORUM.

ALKAN'IN HAZİNESİ

Yazan ve Çizen:
Abdullah TURHAN

ÇABUK PEŞİMDEN GELİN... KULÜBEDE ONA TUZAK HAZIRLAMALIYIZ... TEK BAŞINA GELMİŞ...
73

TOLGA'YA TUZAK HAZIRLAYACAKLAR AKILLARINCA...

ORTALIKTA KİMSELER YOK...
KORKARIM GEÇ KALDIM... EĞER GİTMİŞLERSE BENİ ÇOK UĞRAŞTIRACAKLAR...

Tolga etrafa bir göz attıktan sonra başını tekrar kulübeye doğru çevirdi. Bir an nefesini tuttu... Atı şeytan da sahibine uymuştu...

Tarkan
KARA MURAT

BİLKA Limited Şti. adına sahibi ve Sorumlu Yönetmeni: Samet Koçyiğit
Çarşamba Günleri Çıkar

YÖNETİM: KUTLUGÜN SOK. NO. 25
SULTANAHMET - İSTANBUL
Basıldığı Yer: Uygun Basın ve Ticaret Limited Sirketi

Neşredilen resimli roman yazı ve resimlerin her hakkı Bilka Bilim - Kültür - Araştırma ve Yayıncılık Limited Şti.'ne aittir.

Tarkan

KARA MURAT

4. CİLT

Çıktı

Tarkan - Kara Murat Dergilerinin
5. Ciltleri de Temmuz ayında çıkacak

ÖRÜMCEK ADAM

En çok okunan dergi